

3. trin. II
17. juni 2018
Sundkirken 10

Salmer:

3 Lovsynger Herren
426 Fred til bod
327 Kirken er som
487 Nu fryde sig
848 Du har åbnet
678 Guds fred

Dette hellige evangelium skriver evangelisten
Lukas (Luk. 15, 11-32)

Bøn:

Vor Gud og far
Tak at du byder os velkommen hos dig.
Amen

Lignelsen om faren og de to sønner er en af verdens bedste historier, Den rummer uendelig meget: Faderopgør, broderjalousi, rejsen ud og hjem igen, fornedrelse og oprejsning, smerte og tilgivelse – død og opstandelse.

En af verdens bedste historier,
Men også en af verdens mest kendte,
og derfor kan det også svært at høre andet end det
man synes man ved i forvejen.
Det er næsten umuligt at se på beretningen med
friske øjne.

Kort fortalt handler det om en far og to sønner,
hvor den yngste får sin arv og drager ud i verden.
Da pengene slipper op, går det hurtigt ned ad
bakke.

Han må gå i sig selv og vender hjem til sin far,
som til hans store overraskelse modtager ham med
åbne arme og fest.

Hvorfor tager han hjem? –

Vi plejer vi at sige at det er fordi pengene slipper
op – og det er det jo også,
men det helt afgørende er at der kommer en streng
hungersnød i det land, hvor han bor.

- Han er ved at sulte ihjel, så selv hvis han havde
penge var der ikke noget at købe.

Det stiller sagen i en lidt anden situation,
han rejser ikke bare hjem fordi det gode liv i det
fremmede er forbi,

sønnen er i virkelig nød.

Hungersnød er alvorligt – man kan dø af det.

Nøden tvinger ham til at rejse hjem.

Når nøden er størst er hjælpen nærmest – siger ordsproget –

i dette tilfælde er hjælpen ikke lige i nærheden, men til gengæld er den bortrejste søn faktisk helt klar over, hvor hjælpen kan findes.

I vores menneskelige relationer er det også sådan, når det virkelig brænder på, når vi er i nød,

- sjældent hungersnød i Danmark - men pengenød, krise, uoverstigelige problemer af enhver slags, da ved de fleste af os, hvor vi kan gå hen, nemlig til vores nærmeste.

Forældre er der for deres børn – uanset hvad – der findes undtagelser, men den alt overskyggende hovedregel er, at vi kan komme til vores nærmeste, når vi er i virkelig nød.

Den bibelske beretning handler naturligvis ikke kun om forholdet mellem børn og forældre.

Historien handler også om forholdet mellem mennesker og Gud.

Når nøden er størst er hjælpen nærmest,
vores himmelske far kan vi altid komme hjem til,
med det vi ikke ved hvad vi skal gøre ved.

Og det gælder uanset hvor langt væk vi synes han
er
eller hvor længe vi selv har været borte.

Som jordiske børn kan være bekymret for deres
forældres reaktion,
når de kommer med deres problemer,
sådan spekulerer sønnen i beretningen også over,
hvordan faren vil reagere, når han kommer hjem.

--

Vi lever i en anerkendelses-kultur hvor vi både i
vore nære relationer, blandt venner og i vores
arbejdsliv fokuserer meget på anerkendelse.

Vi gør os umage med at sige pæne og
anerkendende ting til hinanden.

Vi vil gerne have anerkendelse af dem vi færdes
iblandt.

Anerkendende ledelse er fx en populær ledelsesform.

Forståeligt nok, for vi har alle sammen brug for anerkendelse.

Vi har brug for at blive værdsat for vores arbejde og det vi gør.

Hvem bliver ikke glad, når nogen kommer med en anerkendende bemærkning?:

- Det var godt det du gjorde!

Tak for din indsats.

Det er dejligt, når nogen ser hvad vi gør og bemærker det.

Det styrker selvtilliden, og hjælper på humøret.

En bemærkning man ofte hører – fx i disse eksamenstider – er ”Det har du virkelig fortjent”.

Men hvad nu, hvis og når, vi hverken har gjort noget særlig anerkendelsesværdigt eller har gjort os fortjent til ros og gode karakterer?

Hvad med sønnen fra beretningen?

Hvordan er reaktionen, når han i sin største nød vender hjem til sin far?

Sønnen er nok klar over at han ikke vil få tak og anerkendende klap på skulderen, men han kommer hjem alligevel, – for han har ikke andre muligheder.

Hvad er det faren gør?
Han byder ham velkommen,
han falder ham om halsen med kys og kram og stor hjertelighed.

”Hvis det er godt at blive anerkendt, så er det bedre at blive budt velkommen” – jeg tager det lige igen:
”Hvis det er godt at blive anerkendt, så er det bedre at blive budt velkommen” – citatet stammer fra filosofen Hannah Arendt – og rammer lige ned i kernen af dagens beretning.

Vi higer efter anerkendelse, at nogen vil sætte pris på vores indsats og vores præstationer.
Storebroren i beretningen vil fx gerne anerkendes for sit store arbejde hjemme på gården.

Der er som sådan ikke noget i vejen med
anerkendelse – bortset fra at mere vil have mere –
det er som om vi aldrig kan få nok.

Men med velkomst er det anderledes.

Når vi byder hinanden velkommen, da byder vi
andre ind i vores liv.

Vi åbner døren,
breder armene ud,
giver vores medmennesker en plads i vores liv.

Vores nærmeste har ofte den plads naturligt.
Vi er velkomne hos vore kære.

Man kan ikke gøre sig fortjent til at blive budt
velkommen.

Velkomst gives uden videre.

Når Gud byder os indenfor, så handler det ikke om
anerkendelse, men om vedkendelse og velkomst.

Når man vedkender sig noget – eller nogen – da
indrømmer man, at man er ansvarlig for det
menneske.

Man vedstår sig sit ansvar og sin relation,

- og det har ikke noget med præstationer og fortjeneste at gøre.

Forældre og børn står i relation til hinanden uanset hvordan livet arter sig.

Man kan sige fra – det sker også –
Sønnen i beretningen gør det jo,
alligevel er han bundet til sin far,
og håber og tror at faren ikke har glemt ham.

Men at han bliver budt velkommen på den måde
som han gør – det havde han nok ikke fantasi til at
forestille sig.

Vedkendelse er langt vigtigere end anerkendelse,
vedkendelse handler om fællesskab og kærlighed
uanset.

Vi indgår i hinandens liv,
vi vedkender os hinanden, for vi har betydning i
hinandens liv – både i lyst og i nød.

Når vi hungrer efter anerkendelse,
da løber Gud os i møde,
han vedkender sig uden videre os og vores.

Han står med åbne arme og siger Velkommen.
Han sætter os fri fra vores higen efter
anerkendelse,
fri fra vores bekymringer om fortjeneste.

Ja, en sådan velkomst gør faktisk anerkendelse
velgørende overflødig.
Gud har allerede givet os værdi, som sine elskede
børn.

Vi ved hvad vi har,
vi har en Gud og et hjem som står åbent for os –

Uanset hvor meget smerte, lidelse og død vi
oplever, når vi drager ud på livets vej,
så er der altid oprejsning og muligheder
– ja, der er opstandelse for alt dødt –
i vores liv og verden.

Vores himmelske far, Gud fader har ikke glemt os
– han vedkender sig relationen – han vedkender
sig os og vores på trods.
Han rækker hænderne ud mod os,
han byder velkommen ved døbefont og
nadverbord.

Til fryd og fest og glæde åbner han til hver en tid
døren og favnen – og byder os ind.
Når nøden er størst, er Gud også nær.
Amen